

[Oluf Pedersen.]

om Orden i den offentlige Økonomi, hvis man inddrog Grundværdierne, og hvis man tog en Formueafgift til Afvikling af den offentlige Gæld, saa betød det, at man fik et Beløb paa en halv Milliard Kroner, og hvis man brugte denne halve Milliard paa den Maade, at man afskaffede alle Toldskatter og alle indirekte Skatter, bortset fra Skatten paa Øl og Spiritus, saa vilde det give en Lettelse, som jeg vil anslaa til mellem 600 og 1 200 Kr. om Aaret for hver Familie. Prøv nu engang, ærede Medlemmer, at stille Dem selv det Spørgsmaal, hvad der saa vil ske. Se, fordi man indfører Grundskyld og opkræver en Formueafgift, bliver der jo ikke lavere Løn; Producenten faar lige meget for sin Vare, saa der er intet Grundlag for, at Lønnen skulde blive mindre. Men der sker det, at naar en Mand skal ud at købe for de Penge, han har tjent, saa vil det vise sig, at naar han har købt de samme Varer, som han ellers plejer at købe, har han 600—1 200 Kr. tilbage; dem har han ikke købt for, og det skyldes, at man har afskaffet Varefordyrelsen. Den højtærede Indenrigsminister kan ikke rigtig forstaa det, men det er da soleklart; Indenrigsministeren forstaaer det maaske ogsaa. Altsaa, naar man har afskaffet de indirekte Skatter, afskaffet Varefordyrelsen, saa har man de Penge tilbage. Men hvad sker der saa? Hvad sker der, naar man har købt Varen billigere, naar man har faaet det, man før kunde købe, og har Penge tilovers? Hvad vil saa en Arbejdsmand, hvad vil en jævn Borger i Landet gøre? Han vil sige: Der er andre Livsgoder, jeg trænger til, dem køber jeg for de Penge, jeg har sparet. Forstaaer man saa ikke, at naar Manden køber for de Penge, han har sparet, saa skal de Varer produceres? Forstaaer man ikke, at naar disse Varer skal produceres, saa skal nogle beskæftiges med at producere dem? Forstaaer man ikke, at her har man Løsningen af Arbejdsløshedsproblemet? Herved kommer man bort fra den forbandede Arbejdsløshed, og gør det paa den Maade, at de, der nu gaar og driver til Skade for sig selv og os alle, kommer til at producere nyttige Varer, Livsgoder, som vi alle er glade for. Altsaa, man faar paa een Gang Arbejdsløsheden væk og producerer Livsgoder, som man er glad for.

Man siger, at dette er blot Teori, men prøv at undersøge i Praksis, hvordan det er gaaet. Alle Vegne, hvor man har afskaffet Told og indirekte Skatter, vil man se, at Arbejdsløsheden altid er gaaet ned. Men hvordan gik det herhjemme, da man indførte en Valutacentral og gjorde det for at

forøge Beskæftigelsen? Man vil se det af Tallene. I Aarene 1927—31 havde vi en Arbejdsløshedsprocent paa 18, men i de næste 5 Aar, 1932—37, har vi en Arbejdsløshedsprocent paa 24. Det sagde mit Parti i Forvejen; man vilde ikke tro det, men nu, da man har Tallene, kan man vel indse, at det er rigtigt. Og saadan maa det altid gaa, thi Planøkonomi er reelt ikke andet end Prisforfalskning — det bør Socialdemokratiet vide —, og naar man laver Prisforfalskning, medfører det altid Arbejdsløshed, for et Folks Velstand bestaar nu engang i, at det, en Borger producerer, kan han bytte med andre Borgeres Produktion, og jo vanskeligere man gør dette Varebytte, des vanskeligere Kaar giver man Befolkningen; jo lettere og bedre Varebytte man har, des større Velstand har ogsaa Landet. Det bør man vide, derfor skal det ogsaa siges her, og derfor vender vi os fra Retsforbundets Side mod hele den Ordningspolitik, som vi desværre nu igen er inde i. Jeg har noteret med stor Sorg, at under en af Venstres Ministre er man igen kommet ind paa at gennemføre Landbrugsordninger, Smørordning og Flæskeordning. Jeg ved vel, at Begrundelsen skal være, at man har ansat det, som man betegner som en gal Kronekurs, men det er sagt klart og tydeligt fra Retsforbundets Side fra første Færd, at vi er imod en Kronekurs, der nødvendiggør Tilskud, og jeg forstaaer ærlig talt ikke, at Partiet Venstre er gaaet ind for et saadant Stykke Planøkonomi. Er det da rigtigt, at Venstre kun er imod Planøkonomi, naar de ikke tror, den gavner Landbruget, men saa snart de tror, at der kan tjenes en Fedteskilling, saa er de Tilhængere af Planøkonomi? Saa er der ikke noget Princip i Partiets Politik. Venstre vil da ikke være et Klasseparti? Det er vel et almindeligt borgerligt Parti, med Forstaaelse af økonomiske Problemer? Bliver Venstre aldrig klogere? Det kunde man nok spørge om.

Jeg maa endvidere sige, at vi ønsker fra Retsforbundets Side personlig Frihed. Vi vender os mod den tvungne Værnepligt, og vi ønsker fuldt Folkestyre, og at dette skal ske ved Stemmesedlen og ikke paa Gaden, som der var Tilløb til lige efter Befrielsen.

Maa jeg saa sige til sidst, at jeg mener, at det Valg, vi staar over for, paa mange Maader kan blive skæbnesvangert. Det kan jo ikke fragaas, at der er en social Spænding her i Landet, som er stærkere end i tidligere Tid, og det er vigtigt, at denne sociale Spænding udløses. Jeg er helt klar over, at der er ikke mange Lande, hvor Folk har